

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1961-2017

ΙΚΑΡΟΣ

Ἡ ἔκδοσις ἔχει ἐπιχορηγηθεῖ
ἀπὸ τοῦ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας

© Ἑκδόσεις Ἰνκαρος, 2019
καὶ
© Κυριάκος Χαραλαμπίδης
(Λυκούργου 14, 2122 Λευκωσία, Κύπρος
e-mail: kyriakos.charalambides@gmail.com)
© Φωτογραφία ἐξωφύλλου Ρῆσος Χαρίσσης

ISBN 978-960-572-271-5

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1961-2017

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ
(πρῶτες ἐκδόσεις)

Πρώτη πηγή, ποιήματα, Ἀθήνα 1961

Ἡ ἄγροια τοῦ νεροῦ, ποιήματα, Ἴκαρος, Ἀθήνα 1967

Τὸ ἀγγεῖο μὲ τὰ σχήματα, ποιήματα, Λευκωσία 1973

Ἀχαιῶν Ἀκτὴ, ποιήματα, Λευκωσία 1977 – Ἀγρα, Ἀθήνα 2003

Ἀμμόχωστος Βασιλένουςα, ποιήματα, Ἑρμῆς, Ἀθήνα 1982 – Ἀγρα,
Ἀθήνα 1997

Θόλος, ποιήματα, Ἑρμῆς, Ἀθήνα 1989 – Ἀγρα, Ἀθήνα 1998

Μεθιστορία, ποιήματα, Ἀγρα, Ἀθήνα 1995, 2000

Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ Τρεῖς Ὑμνοι, εἰσαγωγή-μετάφραση, Ἀγρα,
Ἀθήνα 1997

Λοζίμιν, ποιήματα, Ἀγρα, Ἀθήνα 2000

Αἰγιαλούςης ἐπίσκεψις – ἓνα ποίημα καὶ ἓνα σχόλιο, Ἀγρα, Ἀθήνα 2003

Κυδώνιον μῆλον, ποιήματα, Ἀγρα, Ἀθήνα 2006

Ὀλισθηρὸς ἰστός, δοκίμια-μελέτες-ἄρθρα-συνεντεύξεις, τόμοι Α΄ καὶ Β΄,
Ἀγρα, Ἀθήνα 2009

Λευκωσία – μιὰ πόλη στὴ λογοτεχνία, ἐπιλογή κειμένων, Μεταίχμιο,
Ἀθήνα 2010

Τμερος, ποιήματα, Μεταίχμιο, Ἀθήνα 2012

Στὴ γλώσσα τῆς ὀφαντικῆς, ποιήματα, Μεταίχμιο, Ἀθήνα 2013

Ἡλίου καὶ Σελήνης ἄλως, ποιήματα, Ἴκαρος, Ἀθήνα 2017

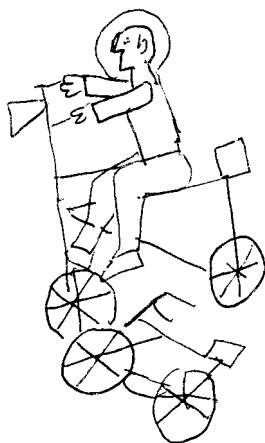
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ
1961-2017

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΗΓΗ

Ἐν ἀρχῇ ὁ Θεὸς
ἐποίησεν ἓνα
χαμόγελο.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἐν εἴχα δροσερὸ μυαλό, μολύβι ποὺ νὰ γράφει
γοργὰ γοργὰ μὴ μᾶς προλάβει ὁ χρόνος
καὶ χέρι τρισευλογημένο ἀπὸ τοὺς εκπροσώπους
τοῦ θείου παντός,
τότε στὸ βάθος θὰ ἴλαμπε ἡ χαρὰ μου
καὶ θὰ κουδουνίζαν
τῶν οὐρανίων σωμάτων τὰ κλαριά.

ΦΩΝΗ ΑΥΡΑΣ ΛΕΠΤΗΣ

Σ' ἓνα μικρὸ σκοτάδι γιὰ τὴν ὥρα ζῶ
κι εἶναι γι' αὐτὸ ποὺ κελαηδᾷ τὸν ἥλιο.

Εὐγενικὰ βροχούλα σελαγίζεται
μὲς στὸν λεπτὸν κι ἵπποτικὸν ἀέρα.
Ἀκόμα λίγο πιὸ πολὺ σκοτάδι
καὶ γίνεται πιὸ φωτεινὸς ὁ ἥλιος.
Ἀκόμα λίγη νύχτα καὶ θὰ κρᾶξω
μὲς στὴν ἀπέραντη τούτη ἐκκλησιὰ
ποὺ τὰ καντήλια κρέμονται τῶν ἄστρον
φωνὴ μεγάλη, θὰ φυτέψω μέσα
στὸν ρηχὸν ἄνεμο μιὰ προσευχή.

Ἐκεῖ ποὺ ἡ νύχτα ἐνώνεται μὲ τὴν αὐγούλα
ὕπάρχει μιὰ χρυσοπηγὴ πλεγμένη μὲ λουλούδια
ποὺ στάζουν μέλι στὴν καρδιά καὶ γάλα στὸ μυαλό μας.

Κάθε νυχτιά, ψηφιδωτὰ στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια.
Κάθε πουνρό, ἀλληλούια τὰ πουλιά.

ΦΩΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Στὸν Νικηφόρο Βρεττάκο

Κεῖνες τὶς μέρες ὁ τόπος μας εἶχε πληθύνει.
Ἄπ' ὁλοῦθε κατέβαιναν ἄνθρωποι
καὶ διακηρύχνανε τὸν νέο Θεό.
Ἐγὼ τότε θυμᾶμαι ποὺ ἤμουνα ἓνα παιδὶ
καὶ δὲν ἤξερα ἄλλο θεό, παρεξὸν τὸν θεό μου,
καὶ δὲ γνώριζα ἄλλους ἀνθρώπους ἔξω ἀπ' τ' ἀδέρφια μου.
Ἄλλὰ κεῖνες τὶς μέρες ὁ τόπος μας εἶχε γεμίσει
ἀπ' ἀνθρώπους κι ἀνέμους καὶ βουνὰ κατακαίνουρια.

Κάποιο ἀπόγεμα κίνησα μὲ δροσοῦλα
κι ὥς περπάταα κρατιόμουν ἀπ' τὰ χέρια τ' ἀέρα.
Περπατοῦσα κι ἀνάσαινα τὴ σιωπὴ καὶ τ' ἀστέρια.
Καὶ ξαγνάντεψα μέσα μου κάποιο ξωκλήσι.
Στὸ ξωκλήσι αὐτὸ τῆς γαλήνης
βρῆκα ἓνα θεὸ ἀλειτούργητο.
Γονατίζω μπροστά του, εὐωδιάζει
τὸ φῶς μὲς στὸ λόγγο,
τὰ λουλούδια ξεχύνονται,
πλημμυρίζουν οἱ τόποι ἀπ' ἄρώματα.

Ὅλα μέσα μου τότε τὰ ζοῦσα καὶ πίστευα πῶς
ὁ θεὸς δὲν ὑπάρχει, ὑπάρχει ὁ υἱός Του.
Κι ἦρθε πάλι στὸ νοῦ μου ὁ ἅγιος Φραγκίσκος.
Ἄναψα ἓνα κεράκι γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν γέννησαν
κι ἃς τὸν εἶχαν χαμένο, κι ἃς τὸν ἀρνήθηκαν.

ὦ, ἂν ἤμασταν ὅλοι Φραγκίσκοι!
Ἄλλὰ τότε δὲν θά 'χαμε ἀνάγκη ἀπ' τὰ θεῖα
μάιδε θάηταν ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουμε
γιατὶ θά 'χαμε λύσει τὴν αἰτία τῆς ὑπαρξης.

Καὶ θὰ θώρειες τοὺς πάπες νὰ χάνουν τὸ ποίμνιο
γιατὶ οἱ λύκοι θὰ γίνονταν πρόβατα,
τὰ λιοντάρια θὰ γίνονταν σταυραδερφοὶ
μὲ τὰ λάφια καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.
Τὰ πουλιὰ θὰ μιλοῦσαν σὰν ἄνθρωποι
κι ἂν δὲν ξέραμε πῶς νὰ πετάξουμε
μὴ λυπάστε, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πῶς
θὰ βαδίζαν οἱ ἄγγελοι σὰν τοὺς ἀνθρώπους.

Τότε πλάνταξε ὁ ἅγιος Φραγκίσκος,
δὲν μποροῦσε μιὰ τέτοια χαρὰ νὰ σηκώσει
καὶ πονοῦσε, γελοῦσε, πονοῦσε,
καὶ τ' ἀρπάγια τῆς μέρας τὸν πλήγωναν
κι ἂπ' τὸ πρόσωπό του ἔσταε τὸ γέλιο
καὶ στὸ στόμα κελάρυζεν ὁ
πλατύγελως τῆς εὐτυχίας.

Ἀλλὰ ἦταν μικρὸς πιά ὁ τόπος μας,
δὲν χωροῦσε τὸ τάμα μας,
ἡ ἀγάπη ξεχύνουνταν.
Οἱ μαργαρίτες ἀνοῖγαν στὸν ἥλιο τὶς ὀμπρέλες τους.

Στὴ συναστριά τῆς ὁμορφιάς,
στὰ δυναμάρια τῆς ταπεινοσύνης
ἀνθοῦσε ὁλόγυρα ἡ χαρὰ
καὶ κάρπιζε χαμόγελα.

ΑΥΡΙΟ ΠΟΥ Η ΒΡΟΧΗ

Αὔριο ποὺ ἡ βροχὴ θὰ σταματήσει
θὰ μ' ἀκούσεις νὰ τραγουδῶ
ἓνα δεύτερο τραγούδι, ἀγαπημένη,
θὰ μ' ἀκούσεις νὰ λέω:

τί πολλές στέγες σὲ τοῦτο τὸν τόπο,
 τί πολυτέλεια νὰ ᾿σαι ἄνθρωπος
 καὶ ν' ἀγαπᾷς τὴν ὥρα πού ὅλοι
 καταλαβαίνουν πιά πῶς δὲν εἶσαι
 παρὰ ἓνας εὐτυχισμένος.

Αὔριο, πού θά ᾿μαι ἓνας εὐτυχισμένος
 θά μ' ἀκούσεις νὰ τραγουδῶ
 τὴ μονωδία τῆς σιγαλῆς μοναξιᾶς.
 Θά μ' ἀκούσεις νὰ λέω:
 κοίτα πού ὁ κόσμος ζηλεύει τὴν εὐτυχία μου.
 Θά ἤθελα ἀλήθεια νὰ ζήλευα
 τὴ δικιά μου κι ἐγὼ εὐτυχία.

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Στὴν ἄκρια τοῦ γαλοῦ ὑπάρχει ἓνα λιβάδι
 καὶ μέσα στὸ λιβάδι εἶναι τὸ σπίτι μου –
 τὸ σπίτι πού δὲν ἔχω κι εἶναι ἡ θάλασσα
 γιομάτη φύκια, βράχια, βράχια ἡ θάλασσα
 κι ἐγὼ δὲν ἔχω σπίτι, εἶμαι σὰν ψάρι
 ὁποῦ γυρίζω σ' ὅλους τοὺς γαλοὺς
 νὰ βρῶ ἓναν κάμπο.

Οἱ ρίζες μας εἶναι θαμμένες
 στ' ἀπροσπέλαστα βάθη τοῦ σύμπαντος.
 Ὁ ἀχὸς εἶναι χάος ἀχανές
 πού δὲν φτάνει στ' αὐτιά μὰ στὰ σπλάχνα μας.

Φάγαμε μαζὶ ψωμὶ κι ἅλατι·
 γιὰ φαντάσου πόσο θέλαμε νερὸ νὰ ξεδιψάσουμε...
 Ποτίζω θάλασσα τὰ στήθια μου· πετοῦν θαλασσοπούλια
 καὶ δὲν ἔχω σπίτι ζωντανὸ νὰ μοῦ χαρίσει
 τὸν καρπὸ τῆς ζέστας καὶ τῆς ξεγνοιασιάς.

Οί ρίζες μας εἶναι θαμμένες
ἐκεῖ ὅπου δὲν φτάν' ἡ ἀπόδειξη
κι ἀρχινάει ὁ ὠκεανός.

Φάγαμε μαζί ψωμί κι ἀλάτι,
ἀνάμνηση τῆς πιὸ γλυκιᾶς στιγμῆς
ποὺ ὁμορφαίνει τὰ σύμπαντα, δὲν ἔχω σπίτι
κι εἶναι πλατιά τὰ χέρια μου.

Δὲν χωρατεύω ἐγὼ τὴ θάλασσα, τὴ θάλασσα
τὴν ἐκτιμῶ βαθιὰ ὥς τὰ πιὸ βύθη
τ' ἀπροσμετρήτου λογισμοῦ.
Μοῦ μοιάζει τὸ ἔρμο κύμα σου κυρά μου,
μιὰ γαληνεύει, μιὰ ξεχύνεται ἄγριο.

Τέτοιον καημὸ ποῦ νὰ τὸν πνίξω, θάλασσα;
Τὴ θάλασσα ποιά θάλασσα τὴ γέννησε
καὶ ποιὸ εἶναι τ' ὄνομα τῆς γῆς ποὺ θὰ τὴ θάψει;

Τὴ γῆ τὴ λὲν κορμί, κι ἐγὼ σωπαίνω
μὴ λάχει καὶ μὲ πάρει τὸ παράπονο.

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Πιστεύω, Κύριε.

Εἶναι τόσο πανώρια τὰ πάντα,
εἶναι τόσο πανώρια ἡ κόρη,
ποὺ θαρρῶ τὴ ρωτεύτηκα.

Δὲν μπορῶ νὰ μισήσω
γιατὶ ὁ κόσμος μοῦ φαίνεται
σὰν ἓνα λουλούδι.

Τὴ φαντάζομαι νὰ 'χει ἀνθοὺς μυγδαλιᾶς στὸ κεφάλι της.
Τὴ γυρεύω τὴν ἀνοιξὴ μέσα στὸ φῶς καὶ στὴν ἀνθισή

κι ἐπαιτῶ ὁμορφιά ἀπειρόκαλλη,
γινωμένη στὴ γῆ καὶ στὸν ἥλιο
καὶ σεμνὴ σὰν τραγούδι σεμνὸ
κι ἀπαλή, κι ἀπαλή.

Δὲ μπορῶ ν' ἀμφιβάλλω
γιὰ τὸ χέρι ποὺ ἔσπειρε
τοῦτο τὸν κόσμον.
Κύριε, πιστεύω στὸ χέρι σου,
τὸ πολὺ εὐτυχισμένο.

Η ΤΙΤΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Σήμερα τὸ πρωὶ δὲν ἀναθίβανα
τὰ μαῦρα σου μαλλιά στὸ νοῦ μου καὶ τὰ μάτια σου
τὰ μαῦρα, κι οὔτε τὸ λευκό σου πρόσωπο
κι οὔτε κὰν τ' ὄνομά σου τὸ τρισύλλαβο.

Μεγαλομάτα ἡ μέρα φῶς ἐκένωσεν
ἐπὶ τὰς ἡμετέρας κεφαλὰς
καὶ χάσαμε τὴν ἄγνοια μας, χαθήκαμε
σὲ τρία τέρμινα φωτός, ἀναλυμένοι
κι ἀπρόσωποι, πίσω ὁ Θεὸς
μπροστὰ ἡ Παράδεισο.

Μὰ ἐγώ, κινώντας τὸν κατήφορο
πῆρα τὴ θέση τοῦ Θεοῦ
κι ἀθανατίζω τὴ θνητὴ ὁμορφιά σου
ἔξω ἀπὸ κάθε ὄνομα
κι ἡ γῆ γρικᾷ μου.

Καὶ σὰν μιλῶ γιὰ τὰ βουνά,
ἔχω στὸ νοῦ μου μόνο μενεξέδες

καὶ θυμαρίζουν εὐωδιά οἱ ψυχές μου.
 Κι ἂν ἀναφέρω θάλασσα, θά 'χω στὸ νοῦ μου
 ἓνα ποτήρι καθαρὸ νερό.

Σοῦ μιλῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο κι ὅμως νομίζεις
 πῶς σοῦ μιλῶ γιὰ τὸν Θεό.

Ἀπαγγέλλω γιὰ λύκους, νομίζεις
 πῶς ἀπαγγέλλω γιὰ πρόβατα.

Κι εἶναι οἱ χειμῶνες μου μεστοὶ ἀπὸ ἄνοιξη.
 Κάθε μέρα τῆς ἄνοιξης εἶναι Πρωτομαγιά.

ΤΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Στιγμή σταμάτα γιὰ μιὰ στιγμούλα
 γιὰ ν' ἀναπνέσω τὴν τόση χάρη
 ποὺ ἀναδίνεται ἀπ' τὸ κορμί σου
 καὶ ν' ἀγκαλιάσω τὰ ἐφτά σου χέρια
 καὶ νὰ φιλήσω τὰ χίλια μάτια
 πού στάζουν φῶς.

Φῶς ἐκ φωτός. Καρδιά μου, πάψε
 τὴν ξωτικιά σου καὶ τὴν ἀπόκοσμη
 κι ὠραία φωνή. Πάψε ν' ἀκούσω
 τὶς μυστικὲς μικρὲς καμπάνες
 π' ἀχολογᾶνε σ' ὦρα ποὺ ὁ κόσμος
 εἶναι βουβός.

Γλυκομελάχρino τὸ πρόσωπό της
 ὅπου θυμιάτιζε γέλιο ἀπαλό.
 Γέλιο σὰν δυόσμος καὶ σὰν πατρίδα
 γέλιο ποὺ μοιάζει μὲ πεταλούδα
 σ' ἄνθος πανέμορφο τόσο ποὺ ἐγὼ
 πολὺ τὸ σέβομαι καὶ δὲν τὸ κόβω.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Όταν σοῦ σπάσει ἓνα βάζο ἢ ὅταν
 σοῦ γκρεμιστεῖ ἓνα δέντρο τοῦ κήπου,
 δὲν μπορεῖς νὰ τὰ χάσεις στὴ γῆ
 δὲν μπορεῖς νὰ τὰ βάλεις σὲ φέρετρο
 ἢ νὰ στήσεις μνημεῖο
 ὅτι «ἐνθάδε κεῖνται».

Όπου ν' ἀγγίζεις τὴ γῆ, θὰ πονέσει
 γιὰτὶ αὐτὸς ποὺ πονεῖ εἶσαι Σὺ.
 Κι ἂν θαμάζεις τὰ δέντρα ἢ φτιάνεις τραγούδια
 πρῶτὶ τὴν αὐγούλα στὴν ἄκρια τ' ὀρίζοντα –
 ὅμως εἶναι τραγούδια
 κι εἶσαι Σὺ ποὺ τὰ λές.

Τραγουδᾷς καὶ δὲ σκέφτεσαι τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου.
 Ἀρχινᾷς νὰ βαδίζεις, δὲ νιώθεις
 ὅτι κάποτε γέρασες κι ὅτι αὔριο
 θὰ ξέρεις πὼς σήμερα εἶσαι παιδί.

Κι ἢ Τιτίκα ποὺ ἀγάπησες,
 τὰ λουλούδια ποὺ μύρισες,
 τὸ νεράκι ποὺ πότισες
 τὸ κορμί σου, ὅλα φεύγουν.

ΤΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κάποτε ἀλήθεια ἀγάπησα κι ἤμουν εὐτυχισμένος
 κοντὰ στὴν ἀνοιξιάτικη χαρά μου, μέσα.
 Δεχόμουν ἀπ' τοὺς φίλους μου τὸν οὐρανὸ
 καὶ μὲ καλοτυχίζαν τὰ λουλούδια.

Πρωτοστατοῦσα ἀλήθεια στὴ χαρά μου
καὶ πίστευα πὼς εἶναι ὁμορφα ὅλα.
Δὲν ἦταν, τὸ ἔμαθα ὕστατος καὶ χάρηκα γιατί
νικοῦσα μὲ τὸν πόνο μου τὴν ἄγνοια.

Κι ἓνα πρωὶ τὴν ἀπόφαση πῆρα
τὴν ἀπαλὴν ἀνατολὴ ποὺ διαυλακώνει
τὸν χαμηλὸν ὀρίζοντα νὰ τὴν κανοναρχίσω
καὶ ν' ἀπαγγεῖλω τρία πουλιὰ κι ἑφτὰ ἀγριοπερίστερα.

Ἦταν σεμνὴ κι ἦταν καλὴ κι ὁμορφη, μὰ δὲν ἦταν
παρὰ μιὰ φαντασία μου ντυμένη νοσταλγία.

Θυμᾶμαι τώρα τὴ βροχή. Ἦμουν τότε νέος
καὶ πέντε ὀργιᾶς ἀθάνατος ἦμουν τότε. Τώρα
ἡ νύχτα δὲν σαλεύει, ὅλα κινουῦνται,
τὸ κυπαρίσσι σταματᾷ, ὅλα τρέχουν,
τίποτα δὲν σαλεύουνε κι ἡ μαύρη νύχτα προχωρεῖ.

Ποιὰ νύχτα; Ἐγὼ ἀπορῶ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου
χυμένος ὅλος, λαξεμένος μέσα
στὸν ἀπαλὸν ἀέρα. Νύχτα; Πότε
ἦταν νύχτα; Ἀπορῶ «ἡμέραν
πᾶσαν τελείαν καὶ εἰρηνικὴν».

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Καθόμουν στὴ ρίζα τοῦ κήπου μου
κι ἦρθε ντυμένη στὰ ἄσπρα.
Μοῦ εἶπε πᾶμε, ἀλλὰ δὲν πῆγα,
γιατὶ πιστεύω καὶ στὸ χειμῶνα.

Καὶ τώρα λέω πόσο ἀγαπῶ
τ' ἄσπρο, τὸ μαῦρο, τὸ κόκκινο, ἦ:

ἡ ἀγάπη δὲν ξέρει ἀπὸ σύνορα
κι ὅλα τὰ χρώματα τὰ ἀγαπᾷ.

Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι λουλούδι
ποὺ τὸ καρφώνεις στὸ πέτο σου.
Ἡ ἀγάπη εἶναι τραγούδι
ποὺ ἀναδίνεται μέσα στὸν ἄνεμο.

Θὰ μαζέψω τραγούδια νὰ στήσω
τρόπαιο στὸ θεὸ τῆς ἀγάπης.

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει θεό.
Ἡ ἀγάπη εἶναι λεύτερη σὰν τὰ πουλιά
ποὺ δὲν ἔχουν πατρίδα.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΟ

Ἀπλὰ κεριά. Στὴν ἐκκλησιὰ ἀναμμένα.
Ὁ πανυπεργλυκύτατος Ἰησοῦς
σοβαρὸς καὶ λίγο ξεχασμένος
ἔχει μισὸ κεφάλι καὶ σπασμένο χέρι.

Οἱ Ἅγιοι τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου
σὰν κεριά ἀναμμένα ἢ
σὰν παράθυρα δοξαρωτά.

Στὴ γωνιὰ καὶ στὴ στέγη
τὸ θάμα τῆς ἀγάπης.
Ψηλὰ εἶναι τὰ δέντρα,
θέλω νὰ γίνω λουλούδι
σὰν κι αὐτὸ ποὺ φυτρώνει δῶ μέσα.

Ἦκουσα πὼς ὁ κόσμος εἶναι καλός.

Καὶ μ' Ἦνοιξη, καὶ χωρὶς Ἦνοιξη,

ὁ κόσμος πεθαίνει.

Τὰ κερὰ σβῆσαν. Μὰ ἐγώ:

Ποιὸς Θεὸς δυναμώνει τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης;

Ἦ νύχτα εἶναι μαύρη

σὰν μιὰ κουκουβάγια

ποὺ λάμπουν τ' ἀστέρια της.

ΕΝΩΠΙΟΣ ΕΝΩΠΙΩ

Ἦ τρεμερὸς Χριστός, ὁ ἀνατολίτης,

παχιοχειλὴς κι ἀνοιχτομάτης καὶ γενάς,

μᾶς κοίταε ἀδυσώπητα καὶ μᾶς φοβέριζε

καθὼς τηρώντας τὶς σπιθοβολὲς τῆς ὄψης του

μιὰ πάλμωση ἢ καρδιὰ καὶ δέος ἀμείλιχτο

ἐνιωθε μέσα της.

Ἦ Παντοκράτωρ. Κι ὡς τὸ χέρι του ἔσταζε

βαριὰ διαθήκη στοὺς ἐπίγονους καὶ στοὺς αἰῶνες

μὰ καὶ σ' ὄχτροὺς πολλοὺς γενεῶν πασῶν

ποὺ ἐπέρχονται νὰ καταπασσαλέψουν

τὸ τίμημα τοῦ Λόγου, τὸν Χριστό μας,

μετεωρίτης καὶ φοβέρα ἀντάμα

τῆς οἰκουμενικῆς ἐπικρατείας, ἅμα

κατάρρα κι ἀπειλὴ γιὰ τοὺς ἀντίμαχους

καὶ συφορά!

Πύρροπος καὶ θερμαίματος, μεγαλεπήβολος,

ἀσυγκατάβατος καὶ φοβερός.

Γιούδα, γιατί ὁ μαντύας σου πολὺ ἀνεμίζει;

Εἶναι γιατί ἡ ὁρμή σου καὶ τὸ πάθος

ζηλοφθοноῦνε τὴ γαλήνη τοῦ Χριστοῦ
 ποὺ μεριμνᾷ γι' ἀγάπη. Ἀφήνεις τότε
 τὰ εὐαγγελικὰ προσχήματα, μανίζεσαι –
 μανίζεσαι Χριστέ μου, ἀνατολίτη,
 μὲ μᾶς τοὺς Γιοῦδες τοὺς παράνομους. Ἀλλὰ
 τὰ μάτια Σου ποὺ ἐπισκοποῦν τὰ πάντα
 τὰ βλέπει τὸ μυαλό μας καὶ τ' ἀκούει.
 Ἔτσι τεράστιος πού 'γίνες δὲ Σὲ χωρᾶμε
 καὶ ταπεινοὶ γυμνοὶ προσμένουμε τὸν Βαπτιστή.

ΚΛΕΙΣΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Κάποιον τυφλὸ τραγουδιστὴ
 ἀντάμωσα στὸ δρόμο χτές·
 κι ὥς ἔτσι ὥραϊα ἐχαμογέλαε
 ἦταν νὰ τὸν λυπᾶσαι ποὺ ἦταν
 τόσο εὐτυχισμένος...

Νά 'τανε μπορετὸ νά 'βλεπε στὸν καθρέφτη
 τὴν τυφλοσύνη του καὶ τὸν δικό μας οἶχτο,
 τότε ἡ θωριά του θὰ σκιαζότανε,
 τότε θὰ προτιμοῦσε νά 'τανε τυφλός.

Καὶ νά ποὺ ξεκινᾷ τὸ ἐπέκεινα
 φῶς ἄπιαστο γιὰ τοὺς τυφλοὺς ἐμᾶς ἀνθρώπους.

Κι ἂν ἦταν ν' ἄκουες μιὰ φωνὴ γερὴ
 κι ὀρμήνια ἢ προσταγὴ της,
 ἂν ἦταν νὰ γρικούσανε τὰ μάτια σου
 θ' ἀντιδonoῦσε μέσα στήν ψυχὴ σου
 ὁ κεραυνὸς
 κι ἡ λάμψη του θὰ μίλαε
 ὅπως μιλάει στὰ τζάμια τοῦ βορρᾶ τὸ χιόνι.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Ἄν ἤμουν α μιὰ παπαρούνα, θὰ μ' ἀγαποῦσες;
Ἄν ἤξερα μόνο νὰ τραγουδῶ, θὰ μ' ἀγαποῦσες;
Ρωτῶ γιατί θέλω νὰ μάθω
ἂν εἶναι ὠραῖο ν' ἀνθίζει
ὁ ἄνθρωπος καὶ κελαηδᾷ.

Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ δύναι νά 'μαι καλός;
Τὰ πάντα ἐποίησα· ἀγάπησα, βόηθησα, κατανόησα.
Ἄλλ' οὐ τὰ πάντα ἐποίησας, μοῦ εἶπε.
Τί σημαίνει ἀγάπη; Ἡ ἀγάπη
σιμὰ στὸ σταυρό, μοῦ ἀπάντησε.
Μὲ ποιὸ τρόπο βόηθησες;
Ἡ ἐλεημοσύνη δὲν εἶναι βοήθεια,
εἶναι σχῆμα ὑπαλλαγῆς. Σῶσε τὸν κόσμο
μὲ τὴ θυσία σου κι ὄχι
μὲ τὸν ὀβολό σου, γιατί
μετατοπίζεις τὸ χρόνο τῆς ἀλλαγῆς.
Κι ὕστερα, κατανόησες!
Πῶς μπορεῖς νὰ ὑπομένεις τὸ βάρος τῆς κατανόησης;

Τότε εἶπα κι ἐγώ: Μῆτερ ὅλη καλή,
ἂν ἤμουν α μιὰ ὄχι παπαρούνα
ἀλλ' ἓνας ποὺ σήκωσε τὸ σταυρό του
κι ἦρθε ὡς ἐδῶ ἀφοῦ ἀναστήθηκε
μετὰ τριήμερον, θὰ μ' ἀγαποῦσες;

Κι εἶπε μου: Ὅποιος σήκωσε τὸ σταυρό του
κι ἔφτασε ἀναστημένος ἴσαμε δῶ,
δὲν πρέπει νὰ θέλει νὰ τὸν ἀγαποῦν
ἀλλὰ νὰ 'ναι πανέτοιμος νὰ τὸν ξανασταυρώσουν.